

ЙОРДАН ХАДЖИЕВ
УБЕЖДЕНИЯТА НА ХЕРМАН
ЦАЛЕВ

chitanka.info

На Вили Мехочев

„Аз диря един герой!“ — възклика някога лорд Джордж Гордън, канейки се да става Байрон. Всъщност той отдавна го беше намерил, защото го носеше в себе си. Но за да измами мнителния Албион, отиде да го търси в Севиля. Като Бомарше, Росини и нашия именит футболист Пейчев, Пенчев или Пачев, не си спомням точно. Сякаш светът не е пълен до тапата на шишето с донжуани и бръснари, с топ серсеми, проститутки и политици. Кой знае защо ги търсят все из Севиля и Гранада. Е, някои се задоволяват с Париж, ако искаме да уважим пияницата Хемингуей.

Моят герой е по-близо — на двайсет и шест километра от Севлиево, сиреч в Габрово. Моят герой е мой приятел. Когато поисках да го оприлича на Дон Жуан, той се отрече. „Даче мое — заяви, — много по-близък ми е Казанова, Прохор Громов и татко Махно! Всъщност, аз съм Ницше, пия колкото Хемингуей, никога не се напивам, говоря езици като полския папа, а Европа съм я проучвал разсъблечена!“.

Тава е самата истина: Херман Цалев е бил и в Севиля, и в Гранада, и на Канарските острови. Смята виното на Мадейра за равно на белочерковското, откъдето е последната му жена. Впрочем и тя бивша. Държал е в прегръдките си Елизабет Тейлър и още сто момичета, „сто пъти по-хубави от грозната Бети“! Пил е уиски като вода и вода като уиски. Писал е музика за грамофонни площи, свирел е на китара, чел е Волтер и Стефан Поптонев. С упование следи спортните коментари на вестниците и останалите заглавия... Това е човек, за когото няма една-единствена дума.

И все пак човекът в същината си е една дума. Ако ме поставят до стената и ме принудят да я назова, тоест да натикам в нея тази вселена, ще кажа: политиката. Именно политиката, бидейки едновременно философия, практика, петрол, уиски, Бахамски острови, нищиеанство, макиавелизъм, Чичолина и татко Махно, може да побере донякъде моя приятел. Да благодарим на Бога, че го филмираха, когато получаваше сребърния приз за най-хубаво тяло на Златни пясъци.

— Хари — попитах го един път, — толкова време пием заедно, все се каня да те питам като хоноруван осведомител, какви са политическите ти убеждения?

— Даче мое — оцени въпроса ми Хари, — нямам какво да крия, съвестта ми е чиста: аз съм националист, по-точно нацист, всъщност фашист до мозъка на костите! Фюрерът е не толкова мой идеал, колкото мой идол! Аз го боготворя, кланям му се и всяка година на втори май паля свещ пред иконата му. Доставих си запис на една реч, произнесена трийсет и осма година на „Александерплац“ пред милион и половина фашисти като мен и си я слушам. Даче мое, това е Вагнер, Бетовен и Моцарт едновременно, това е цунами, изригване на вулкан, чиято лава помита надолу нечистотията на човечеството: евреи, плутократи, комунисти, душевноболни, цигани. Гласът му се носи по целия свят, плаши Америка, жълтата раса изтръпва. А милиони арийци плачат и крещят, готови да умрат за своя фюрер: „Хайл Хитлер!... Зиг-хайл!“. Ние забравихме какво значи да си ариец и се омърсихме!

Хари се пресегна към магнетофона и натисна един бутона. Отведенът въздухът в стаята избухна, стените се уплашиха и къщата се затресе от истеричния вдъхновен глас на Адолф Шикългрубер: „Крийгс камераден, ес гибт нур айне национ, ди ди велт, унд ди ди велт регийрен кан унд дас ист ди дойче национ!...“.

Великият ефрейтор спря за миг, колкото да постави пред фалоса си уловените си ръце и тогава безчетната рат свърхчовеци, обожествила своя водач, ревна милионно с гласове, гърла и гърди: „Зиг-хайл! Зиг-хайл! Зиг-хайл!“.

Викът се повтаряше и повтаряше все по-ликуващо и по-заканително. Насмалко не зинах и аз. Тъкмо тогава един силен баритон надвика морето от гласове и прозвуча самотно:

— Зиг-хайл! Зиг-хайл! Зиг-хайл!

— Даче — заяви възбудено Хари, — това съм аз! Записах се допълнително, защото нямах щастието да бъда там.

С чаша в лявата ръка, прав, отдале римския поздрав с дясната.

Когато полагал изпит по диамат в началото на петдесетте, му се паднал въпрос: диктатура на пролетариата.

— Как ще определите диктатурата на пролетариата по най-краткия начин? — попитал страстно, вливайки очи в жертвата си, Борис Ценков, именит фанатик и глупак на своята идеология.

— Като диктатура на комунистическата партия — отвърнал добросъвестно Хари, убеден, че е налучкал отговора.

— Това е фашизмът! — изкрешял фашизираният комунист.

— Те това е! — заявил още по-разпалено оригиналният фашист, преди да бъде изхвърлен от залата.

Личните убеждения са право на всекиго, дори в безправовата държава. Аз уважавах моя приятел и фашист, пиех с него и заедно обсъждахме по цели дни качествата на тази и онази хубава жена, на футболен отбор или наш концентрат. Но един ден Хари ме изненада с необикновена политическа декларация.

— Даче мое — пое прискърбно, — трябва да ти кажа, че скъсах с най-скъпото в живота си. Мислих много, не можех да спя, исках да се самоубия, но не ми стигна самурайски дух. Сега продължавам да живея опозорен...

— Какво е станало, Хари?

— Даче, Хитлер се оказа глупак! Той ни провали. Той позволи на комунистите да дойдат на власт, а Европа да се боловизира. И съветниците му излязоха кретени, сексуални маниаци, психопати... Затова си смених убежденията, изоставих идола си и минах на страната на евреите. Само американците могат да ни помогнат. На мястото на фюрера поставих онази еврейска свиня Бжежински. Той е сто пъти по-умен! Всяка вечер го слушам до полунощ. И най-страшното е, че му повярвах!...

Хари вече очакваше американците, допитваше се до Ванга и мадам Бохула, дори на няколко пъти ми съобщава точната дата на американското нахлуване.

— Даче, войната ще бъде кратка, но страшна. Само няколко часа през нощта, а на заранта мирът ще бъде сключен. Но, Даче мое, атомната бомба не пита за политическите ти убеждения. Затова съм занесъл ракия, чувалче боб и сухари в една пещера под Моровешките скали. Отгоре са петстотин метра гранит! Ти ще дойдеш с мене, защото след катастрофата България трябва да възкръсне от пепелта с най-добрите си синове. Две седмици след възмездието заразата ще се разсее и тогава ние се показваме да посрещнем братята американци с хляб и сол. Трябва да инсталираме радио с антена, иначе може да пропуснем събитието.

— Две седмици дали ще стигнат, Хари?

— Ако имаме ракия, и два месеца ще ни се видят малко! Прав си, трябва да оборудваме още нашето убежище.

— А жени?

— Даче, ти вземи жена си, а аз имам ново увлечение — петдесет и два килограма. Европейски стандарт.

Тъй или иначе, американците не дойдоха. Хари се канеше да им пише, но се оплака, че писмата ги отваряли. И започна да замисля революция. Един народ трябвало сам да се освободи, а не да чака наготово. Даваше за пример Левски, Ленин, Троцки, Пиночет, Ататюрк, Кадафи... Четеше Баунин.

— Хари, нали си чувал, че всяка революция се подготвя от идеалист, провежда се от анархисти и се използва от случайни хора.

— Даче, това вече няма да го допуснем! — възрази остро.

Тъкмо по това време се получи писмото от приятеля му в Москва. Миръо. Канеше го на гости, бил на дипломатическа работа, щели да си спомнят студентските години. Имел жилище, имал водка, приятелки рускини и китара. Вече им разказвал за Херман Цалев, бога на жените, любовника на китарата.

— Даче — заяви една вечер Хари, — американците са демагози. Те са измета на Европа и са расово нечисти. Негрите спят с бели жени, начело са евреите. И защо ще идват да ни освобождават? Какви сме им ние? Те са богати, светът е техен и са го омотали в икономическа паяжина. А нас са ни продали още в Техеран и Ялта. Освен туй идеологията на комунизма е по-добра, тя се допира до фашизма и ми е по-близка. С една дума, зарязах американците и се пребоядисах. Вече съм червен, макар това да е най-омразният ми цвят.

— Как е възможно, Хари?

— Продадох се за пари, Даче. Стига съм работил безкористно за ония! Записах се в държавна сигурност — преводач и доносник.

Вече се готвехме да тръгваме за Москва. Хари разучаваше частушки, почна да чете руски вестници — заглавията — ходеше и на техни филми. Особено му допадаше Чапаев; каза, че уважава и Ленин.

— Москва е световна столица, Даче! Тя управлява половината свят. Американците ги е страх от руското оръжие. Коя армия е най-голямата в света? Кой пръв излетя в Космоса? Гагарин бил много наш човек, смъркал по руски. Ако не беше загинал, щях да го намеря и да изгърмим заедно някоя бомба. Американците също пият, но по-малко и

по-бавно — наливат си по един легнал пръст. А братушките — стакан! Ай, люли! Въйпъом! Ех, раз, ешко раз!... Даче мое, мра за рускини! Бели, румени, с плътни бедра и страховити гърди! Американките са кълъщащи. Аз ще стана член на комунистическата партия! Победата е на комунизма!

Зашо не отидохме в Москва, не зная. Бяхме готови. Одумах се пред Хари, още повече че приглашението дойде.

— Къде ще ходиш, Даче мое? — погледна ме укорно Хари. — А утре като дойдат американците и попитат: защо ходихте да целувате стените на Кремъл? С какво ви привлече диктаторът Ленин?... Не, Даче, аз съм против большевизма — за демокрация! Демокрация се римува с цивилизация. На колко години е английският парламент? В България ще установим двукамерен парламент и с тебе ще станем народни представители. Сенатори. Даче, ще ми станеш помощник, ти си чел книги. Не се отделяй от мен!

И все пак чувствах, че демокрацията не му е присърце. Тя не беше за свръхчовеци.

Рано една заран телефонът ми звъни. Хари.

— Ела веднага! Вземи бутилка, защото тук е Сахара! Стъпвам по трупове!

Отидох. Отвори ми, прекрачих и се стъписах. На дивана, на пода и върху масата спяха няколко души в невъзможни пози. Вонеше на ракия, цигари и спарено. По стените, върху бюфета и дори от полилея висяха и стояха портрети на татко Махно с по два дългоцеви пистолета, стигащи до коленете.

— Хари!

— Това е истината, Даче мое! Цялата! Анархист! Майка анархия! — говореше възторжено Хари и ръкомахаше. Отведнъж запя: „Я не саветский, я не кадетский, а я свободний анархист“. Спря, взе бутилката от ръцете ми и продължи: — Знаеш ли защо се влюбих в батюшка Махно? Защото стреля! Той е за пълната свобода и за всичките свободи заедно! Всяка жена трябва да даде и да получи любов от най-близкия мъж. Сама да му се предложи! Ако не го направи, да не се пита — щастието няма нужда от разрешение!... Стреля батюшката! Чуе „буржуй“ — стреля, чуе „еврей“ — стреля, чуе „комунист“ — с двата! „Бий червените, докато побелеят, и белите, додето почервенеят!“ Терорът е алкохолът на цивилизацията,

върховният стадий на свободата. Аз ще стана пророк!... Ако не бяха го затрили, той щеше да изтреби всичко негодно, еврейско, комунистическо, непълноценно. Кучетата и евреите три крачки напред!... Даче — прегърна ме Хари доверително, — аз пазя и портрета на Сталин, но засега не го показвам...

В последно време Хари е отчаян демократ. И в името на демокрацията е готов да унищожи всички инакомислещи. Приятел е на Горбачов и на Рейгън, особено му допада Маргарет Тачър и е страсен желевист. Подозира Митеран, двоуми се за папата. Обединението на Германия му струва цяла седмица пиече и възторг, махалата научи „Дойчланд юбер алес“.

Наскоро ми сподели:

— Даче, демокрацията е последната глава от историята на човечеството, края на учебника. Но за да настъпи, трябва да се роди един гений като фюрера! Аз го очаквам изтърпнал пред телевизора. Всяка вечер!...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.